

INHOUD

Verhaal

De boskinderen

Janneke Schotveld 7

Gedicht

Klimaat

Gershwin Bonevacía 19

Verhaal

De redding van planeet Grond

Marc ter Horst 20

Gedicht

Binnenstebuiten

Gershwin Bonevacía 33

Verhaal

De stadskabouter

Sanne Rooseboom 34

Gedicht

In het zand

Gershwin Bonevacía 45

Verhaal

Verstrikt

Esther Walraven 46

Gedicht

Vissen

Gershwin Bonevacía 57

Verhaal

Een win-winsituatie

Mirjam Mous 58

Verhaal

Mijn broer en de bosuil

Mijke Pelgrim 70

Gedicht

Een onbewoond eiland

Gershwin Bonevacía 80

Verhaal

Doodverven

Arend van Dam 81

Gedicht

Een konijntje

Gershwin Bonevacía 89

Verhaal

Boomvalk, torenvalk

Tineke Honingh 90

Gedicht

Op het klimrek

Gershwin Bonevacía 101

Verhaal

De Zonnebloem Challenge

Evelien Feltzer 102

Gedicht

Een gat in de lucht

Gershwin Bonevacía 114

Verhaal

Mevrouw Koekoek

Jacques Vriens 116

Strip

Het wonderlijke groeispuil

Iris Boter 128

JANNEKE SCHOTVELD

De boskinderen

In de oude eik, midden op het marktplein, woonde de heks Adiba. De meeste heksen vinden het prettig om een beetje afstand van mensen te houden, maar Adiba was daarop een uitzondering. Ze woonde al zolang iedereen zich kon herinneren in de stad. Haar huis was een oud ooievaarsnest boven in de boom. Sommige toeristen dachten dat ze een vreemde vogel was en geen heks en dat was wel begrijpelijk. Haar haren piekten alle kanten op, als veren van een verwaaide kip. Haar neus was zo scherp als een snavel en haar spillebeentjes waren zo rank als reigerpootjes.

Adiba werd al wat ouder, ze liep zo tegen de honderdtachtig, dus ze moest elke morgen even rekken en strekken. Dat deed ze altijd op de bezem.

Je hield je hart vast als je haar zo in de lucht zag balanceren, maar de mensen zagen haar meestal niet, want wie kijkt er nou omhoog?

Op een heel gewone woensdagochtend vloog ze langs de klas van juf Minet. Ze strekte haar linkerbeen uit en keek naar rechts. En toen zag ze op het digibord iets wat haar aandacht trok. Het was een boom, een fikse dennenboom. De presentator in beeld bukte en toen hij weer omhoogkwam, liet hij een dennenappel zien. De kinderen staarden

allemaal met uitdrukingsloze gezichtjes naar het scherm.

‘Krijg nou de wormen,’ prevelde Adiba. ‘Zijn ze helemaal kierewiet geworden.’ En zonder nog aan haar rek- en strekoefeningen te denken vloog ze terug naar haar nest en ging aan de slag. Het was alweer even geleden dat de oude heks een van haar brouwsels had gebrouwd, maar aan de groene rook te zien die uit het nest opsteeg, was ze het toveren nog niet verleerd.

Toen juf Minet die middag op weg naar huis langs de boom van Adiba liep, kwam de heks naar beneden gesuisd.

‘Hé, juffie!’ riep de heks.

‘Ik schrik me het apezuur!’ zei juf Minet.

‘Zitten,’ zei Adiba.

Juf Minet had haar tas vol schriften met dictees die ze nog moest nakijken en ze had het een beetje koud. Ze wilde niet zitten, ze wilde naar huis. Maar Adiba sprak je niet tegen, al was ze nog zo klein en breekbaar om te zien.

En dus ging juf Minet op het bankje onder de boom van de oude heks zitten.

‘Jouw kinderen keken vandaag naar een filmpje, een filmpje met een dennenboom.’

Juf Minet keek de heks aan. ‘Ja, dat is *Natuur TV*, en dat is heel erg leuk. Zo krijgen die stadskinderen toch iets van de natuur mee.’

Adiba schudde haar hoofd. Er vielen een paar blaadjes uit haar haren.

‘Wat is er?’ vroeg juf Minet.

‘Kijk om je heen!’ krijste Adiba. ‘Het is stralend herfstweer.’ Adiba graaide een paar blaadjes van de grond en gooide ze omhoog. ‘Geel, bruin, rood, het lijken wel toverballen!’

Juf Minet keek een beetje ongemakkelijk. Wat wilde die oude heks nou van haar?

‘Kijk die spreeuwen!’ Adiba wees omhoog. Daar vloog inderdaad een zwerm spreeuwen, luid kwetterend gingen ze met vakantie naar warmer oorden.

‘En dan ga je binnen zitten kijken naar iemand die een dennenappel laat zien. Dat is knetterkrankjorum.’

‘Dat kan wel wezen,’ zei juf Minet, die nu toch een beetje beledigd was, ‘maar deze kinderen wonen in de stad, ze mogen van hun ouders niet in de bomen op het plein klimmen, omdat ze er misschien uit kunnen vallen. Bovendien zijn dat beuken en dus hebben we geen dennenappels. En eekhoorns en paddenstoelen zijn er al helemaal niet. Wat wil je dan dat ik doe? Een bus huren en ze naar het bos brengen?’

Adiba haalde een balletje uit de zak van haar jurk. Het leek op een doodgewoon stuiterballetje. Het was groen, maar niet één kleur groen, het had sliertjes van helder voorjaarsgroen tot het allerdonkerste mosgroen.

‘Doe me een plezier en laat dit balletje morgenochtend stuiteren in de klas,’ zei de oude heks.

Juf Minet keek haar wantrouwig aan. ‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Zodat die kinderen weer eens écht in aanraking komen met de natuur. Mos onder hun voeten! Herfstgeuren in hun neuzen, herfstkleuren op hun netvlies, échte dennenappels en als ze goed om zich heen kijken zien ze misschien wel een eekhoorn.’

‘Ik weet het niet, hoor,’ aarzelde juf Minet. ‘Wat doet dit dan precies?’

Adiba grijnsde. ‘Dat is een verrassing.’

De volgende morgen stond juf Minet voor de klas. Het stuiterballetje van de heks brandde in haar zak. Ze was zo nieuwsgierig! Wat zou er gebeuren als ze ermee ging stuiteren? Maar nee, vandaag stonden er een rekentoets en geschiedenis op het programma en dus hadden ze geen tijd voor heksenstreken. Toch?

‘Is er iets, juf?’ vroeg Wahid.

‘Wie van jullie is de afgelopen maand in het bos geweest?’ vroeg juf Minet ineens.

De kinderen keken haar een beetje glazig aan.

Niemand stak zijn vinger op.

‘Wie van jullie heeft wel eens een echte dennenappel gezien?’

Een paar kinderen staken aarzelend hun vinger op.

‘Wie van jullie heeft er wel eens een echte eekhoorn gezien?’

‘Op tv?’ vroeg Zahra.

‘Nee, ik bedoel een échte, in het wild.’

Geen enkele vinger.

‘Een paddenstoel?’ probeerde juf Minet nog, maar ze zag al dat het tevergeefs was.

Ze dacht na. Zou die oude heks toch gelijk hebben? Vroeger, toen ze zelf nog een klein Minetje was, ging ze heel vaak naar het bos. Ze woonde er vlakbij. Het was heerlijk om met laarzen door de bladeren te banjeren, het gekwetter van de vogels te horen, en als je dan een eekhoorn zag, was je dag helemaal goed.

‘Hoezo vraag je dat allemaal, juf?’ vroeg Willem.

‘Gaan we weer een aflevering van *Natuur TV* kijken?’ vroeg Anouk.

‘Nee!’ zei juf Minet. ‘Dat gaan we niet. We gaan iets anders doen, al heb ik geen idee wat.’ Ze haalde het balletje uit haar zak. ‘Deze kreeg ik van Adiba. Zal ik?’ Ze hield het balletje omhoog.

‘Jaaaaa!’ riepen de kinderen in koor.

En voor ze zich kon bedenken, gooide juf Minet het balletje op de grond. Het stuiterde niet terug, integendeel. Het spatte uit elkaar en meteen was de hele klas gevuld met een groene, sterk geurende mist. Het rook naar een regenachtig bos in de herfst. En een beetje naar haar dennenwasmiddel, lekker. Maar leuk was het niet, want juf Minet kon

de kinderen niet meer zien of horen. Ze had het gevoel dat ze in een lift zat die heel hard naar beneden ging, ze voelde geen vaste grond onder haar voeten en haar oren plopten.

‘O jee!’ riep ze. ‘Wat heb ik gedaan?’ Maar voor ze echt in paniek kon raken, voelde ze weer vaste grond onder haar voeten en de mist begon op te trekken.

Langzaam werd de wereld om hen heen weer zichtbaar.

‘Juf, waar zijn we?’ vroeg Anouk.

‘Vet veel bomen hier,’ vond Wahid.

‘Dat heet een bos,’ zei Willem.

Willem had gelijk. Ze stonden in een bos. Maar waar? En hoe kwamen ze ooit weer terug?

‘Adiba?’ riep juf Minet. Misschien was ze in de buurt om hun de weg te wijzen. Maar op het gekwetter van vogels na bleef het stil, de oude heks was nergens te bekennen.

‘Goed bij elkaar blijven, jongens!’ riep juf Minet. ‘We gaan proberen de weg terug naar huis te vinden.’

‘Net als Hans en Grietje,’ zei Zahra.

‘Alleen hebben wij geen steentjes,’ zei Anouk.

‘Maar je kunt toch op je telefoon kijken, juf?’ stelde Wahid voor.

‘Slim!’ Opgelucht haalde juf Minet haar telefoon uit haar zak, om hem teleurgesteld weer terug te stoppen. ‘Ik heb geen bereik hier.’

Net op dat moment kwam er een hele zwerm spreeuwen overvliegen. Ze maakten een vrolijk kabaal. Automatisch keken alle kinderen omhoog.

‘Spreeuwen,’ zei juf Minet. ‘Die gaan overwinteren in het zuiden.’

‘Dat doet mijn oma ook altijd,’ zei Willem.

‘Wij wonen in het noorden van het land, dus als de spreeuwen naar het zuiden gaan, moeten wij misschien maar in tegenovergestelde richting gaan lopen,’ stelde juf Minet op goed geluk voor.

Dat vond iedereen een goed idee. En daar gingen ze, ze stampten en schopten door de bladeren en het schoot echt helemaal niet op.

‘Kijk, dit blad is knalrood!’ zei Anouk.

‘En deze zijn knalgeel,’ zei Zahra.

‘Ik heb een dennenappel!’ riep Mees.

En toen was iedereen ineens dennenappels aan het zoeken.

Juf Minet dacht na. Nu ze hier toch waren, kon ze de kinderen net zo goed iets leren. ‘Kijk, dat is een beuk,’ zei ze, ‘die staat ook bij ons op het schoolplein. En daar staan eikenbomen, precies zoals de boom van Adiba. Je herkent ze aan de grappige vorm van de blaadjes.’

Willem raapte een eikel van de grond op. ‘Kijk juf, deze heeft een hoedje!’

‘Daar kun je op fluiten.’ Juf Minet pakte de eikel aan, klikte het hoedje eraf, zette hem aan haar lippen en blies tussen haar duimen door. Het duurde even voor ze het kunstje weer onder de knie had, maar toen klonk er ineens een fluittoon.

Alle kinderen begonnen hoedjes te zoeken en al gauw was het een groot fluitconcert. Fluitend liepen de kinderen achter juf Minet aan, tot ze het echt niet langer meer kon aanhoren.

‘Waar veel eikels zijn, zijn vast ook eekhoorns,’ zei ze. ‘Wie het eerste een eekhoorn ziet!’

‘Een eekhoorn? Waar?’ riep Wahid.

‘Ssst,’ zei juf Minet. ‘Eekhoorns zijn heel verlegen, we moeten dus héél stil zijn.’

Heel voorzichtig liepen ze verder, terwijl iedereen goed om zich heen keek.

Net toen iemand ‘Eekhoorns bestaan niet’ fluisterde, renden er twee eekhoorns vlak voor hun voeten langs, roetsj omhoog, de boom in.

Ademloos keken ze toe hoe de twee achter elkaar aan raceten en zelfs van de ene boom naar de andere sprongen.

‘Die ene wil verkering en de ander niet,’ zei iemand.

‘Of ze moeten allebei heel nodig een ei leggen,’ zei een ander.

Juf Minet schoot in de lach. ‘Eekhoorns leggen geen eieren, eekhoorns zijn zoogdieren.’

En terwijl juf Minet alles vertelde wat ze over eekhoorns wist, liepen ze door tot ze op een open plek kwamen.

‘Wie heeft er nog ruimte in zijn zakken?’ vroeg juf Minet. ‘Want kijk, dat is een kastanjeboom! Van kastanjes kunnen we straks in de klas heel grappige poppetjes maken.’

Iedereen had nog wel een beetje plek in zijn zakken, en de kinderen met een capuchon aan hun jas vulden ook hun capuchon met kastanjes.

‘Ik heb een beetje honger, juf,’ zei Zahra toen ineens.

En nu ze het zei, voelde juf Minet het ook. De natuur maakt hongerig.

Maar ze had niets te eten bij zich op dit onvoorbereide schoolreisje.

‘Ik geloof dat ik een blaar heb,’ zei Wahid.

‘Is het nog ver?’ vroeg Willem.

‘Ik weet het niet,’ zei juf Minet eerlijk. ‘Laten we maar doorlopen.’

Ze liepen en liepen en de kinderen werden almaar stiller.

‘Straks komen we nooit meer terug,’ zei Willem ineens.

‘Adiba is al oud, het kan best zijn dat ze vergeten is om een einde aan de spreuk te maken,’ zei Wahid.

‘Dan dwalen we voor altijd in dit bos!’ riep Anouk. Ze klonk alsof ze dat eigenlijk een heel goed idee vond.

Maar juf Minet kreeg het er benauwd van. Zou het waar kunnen zijn? Zou Adiba zich hebben vergist?

‘Dan moeten we een hut bouwen om in te slapen,’ zei Zahra en ze raapte een grote tak op. Het woord hut bleek een toverwoord. De kinderen hadden ineens weer volop energie. En voor juf Minet kon protesteren dat ze vannacht echt niet in het bos gingen slapen, liepen alle kinderen al met minstens één flinke tak te slepen.

Willem en Wahid, de twee onafscheidelijke vrienden liepen voorop. Maar plotseling hielden ze stil en gebaarden dat iedereen zijn mond moest houden.

Behoedzaam sloop de klas dichterbij. En daar, tussen de struiken stond een hert. Het voelde dat het werd bekeken en bleef ook stokstijf staan.

Juf Minet staarde naar het dier. Wát een prachtig dier. Dat alleen maar door er te zijn, deze anders zo drukke klas helemaal stil kon krijgen. Respect, dacht juf Minet.

En toen verdween het hert met grote sprongen het bos in.

Ze liepen zeker nog een uur door, maar het bos leek oneindig. Er waren telkens weer nieuwe paden en telkens weer nieuwe bochten. Ze wisten

al lang niet meer in welke richting de spreeuwen waren gevlogen. En leek het maar zo, of werd de eerst zo stralend blauwe lucht al iets donkerder? Juf Minet schrok toen ze het zag. Wat zouden de ouders denken als ze op school kwamen en hun kinderen waren er niet?

‘Juf!’ Willem trok aan de mouw van haar jas. ‘Moeten we niet zo’n beetje beginnen met de hut?’

‘Ja,’ zei Anouk. ‘Over een paar uur is het donker en dan kunnen we niet meer zien wat we doen.’

‘Gaan we dan echt in het bos slapen?’

‘Ik heb het een beetje koud.’

‘Ik weet niet of ik dat wel mag.’

‘Juf, weet je echt de weg niet?’

Juf Minet beet op haar lip. Dit grapje van Adiba begon een beetje uit de hand te lopen. Natuurlijk kon ze niet met de kinderen in het bos gaan slapen. Het zou echt veel te koud zijn, en wat als het ging regenen? Om nog maar te zwijgen van alle ouders die zich verschrikkelijk zorgen zouden maken.

‘Juf, ik heb echt vreselijke dorst,’ zei Wahid.

‘Ik ook, ik ook!’ riepen een paar andere kinderen.

Juf Minet zuchtte. Ze had zelf óók vreselijke dorst. En zin om te huilen. Nooit, nooit, nooit meer zou ze zich inlaten met die stomme oude heks.

Maar nu kwam het op haar aan, zij moest de moed erin houden en zo het goede voorbeeld aan de kinderen geven. ‘Ik denk dat we nog even moeten doorlopen, jongens. Misschien is de bewoonde wereld achter die bocht!’ Juf Minet wees in de verte waar het pad inderdaad de hoek omging, en kordaat zette ze de pas erin. Daar moest het wel zijn, er moest toch ooit een einde komen aan dit bos?

‘Juf!’ riep een van de kinderen.

‘Niet opgeven, jongens, we zijn er bijna!’ zei juf Minet zonder om te kijken. Ze zouden toch niet écht in het bos hoeven slapen? Of konden ze maar beter wel beginnen met het bouwen van een hut?

‘JUF MINET!’ klonk het toen in koor.

Dat klonk alarmerend en eindelijk keek ze om. Juf Minet was in haar